

בית משפט השלום בנתניה

20 פברואר 2013

ת"פ 10-09-24576 מדינת ישראל נ' ינקלוביץ

בפני כב' השופט חגי טרסי

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

הנאשם

אשר ינקלוביץ
ע"י ב"כ עו"ד רויטל גוטליב

גזר דין

ממצאי הכרעת הדין:

הנאשם הורשע לאחר שמיעת הראיות בשני אישומים בעבירות של מעשה מגונה, אשר בוצעו במהלך שנת 2008 כלפי המתלוננת, בחורה צעירה כבת 18 וחצי, שעבדה במשך כשנה בחנות צעצועים אותה ניהל הנאשם בקניון באזור השרון. במסגרת הכרעת הדין זוכה הנאשם מהאישום הראשון בו יוחסה לו עבירה דומה, אך לצד הזיכוי הנ"ל הורשע כאמור במסגרת האישום השני בעבירה של מעשה מגונה בכוח ותוך ניצול יחסי מרות בעבודה, לפי סעיף 348 (ג) ו-ה) לחוק העונשין ואילו באישום השלישי הורשע בעבירה של מעשה מגונה לפי סעיף 348 (ג) ו-ה) לחוק העונשין.

במסגרת האישום השני, כך על פי ממצאי הכרעת הדין, הנשענים על גרסת המתלוננת, קרא הנאשם למתלוננת לבוא למחסן הקטן הממוקם בחלקה האחורי של החנות. השניים דיברו במחסן בנושאי עבודה והנאשם החמיא לה על התקדמותה ועבודתה היפה. לפתע, אחז הנאשם במתלוננת בחוזקה וחיבק אותה עד שחשה כאב. הנאשם לא נענה לבקשות המתלוננת לשחררה ולחש באוזנה כי הוא מבקש לנשק אותה, כפי שבן זוגה נוהג לנשקה. לאחר מכן תפס בחוזקה בחזה, עד שצרחו מכאב, ורק אז שחרר אותה.

בית משפט השלום בנתניה

20 פברואר 2013

ת"פ 10-09-24576 מדינת ישראל נ' ינקלוביץ

באותו ערב, לאחר ששוחחה עם בן זוגה, אשר עבד בסמוך וסייע לה להירגע, פנתה המתלוננת אל הנאשם ודרשה ממנו כי מעשה מעין זה לא ישנה. הנאשם הנהן בראשו והסכים ולמחרת בבוקר אף התנצל על מעשיו. אלא שבחלוף מספר חודשים, ביום 23.10.08, כמפורט בהכרעת הדין בנוגע לאישום השלישי, בשעה שהמתלוננת עבדה בסידור סחורה בחלק האחורי של החנות, התקרב אליה הנאשם, נצמד אליה מאחור, הזיז את שערה הצידה, נגע באזור כתפה הימנית ושאל אם הוא יכול לנשק אותה שם. היא השיבה כי אינו יכול לנשק אותה שם או בכל מקום אחר ולאחר מכן שבה לעבודה עד לתום המשמרת. למחרת לא חזרה עוד אל מקום העבודה.

טיעוני הצדדים:

ב"כ המאשימה הדגישה בטיעוניה את המאפיינים המחמירים בהתנהגותו של הנאשם. הנאשם ניצל את גילה הצעיר של המתלוננת, את סמכותו ומרותו עליה ואת תחושת הביטחון והנוחות שחשה במקום העבודה. עוד ניצל הנאשם את האמון שנתנה בו, ועל אף שהבטיח לאחר אירועי האישום השני כי לא יחזור על מעשיו, הפר הבטחה זו ושב ופגע במתלוננת כמפורט באישום השלישי. עוד הדגישה התובעת המלומדת את הכיעור הרב שבהתנהגותו של הנאשם. היא ציינה כי בשתי הזדמנויות שונות ביצע הנאשם במתלוננת מעשים מיניים אשר חיללו את חירותה של המתלוננת, את פרטיותה ושלוותה ואת זכותה על גופה. המתלוננת היא אמנם בחורה חזקה ולא אפשרה למעשים למוטט אותה, אך ניתן היה לחוש בעדותה את עצמת הפגיעה שחוותה.

בטיעוניה התייחסה ב"כ המאשימה גם להוראות תיקון 113 לחוק העונשין ולהשלכתן על ההליך הנוכחי. היא הזכירה את עקרון ההלימה ואת מכלול הנסיבות הקשורות בביצוע כל אחד ממעשי העבירה, אשר משמשות לקביעת מתחם העונש ההולם. באשר לאישום השני, הרי שזה אופיין בנסיבות בהן הופעל כוח פיזי של ממש, בפער גילאים משמעותי, יחסי כוחות בלתי שוויוניים, נגיעה באיבר מוצנע בעוצמה, ניצול ותכנון. על יסוד נתונים אלה סברה התובעת כי מתחם העונש ההולם בגין אישום זה הנו בין 15 ל-30 חודשים. עוד הזכירה ב"כ המאשימה באותו הקשר כי בגין ההרשעה בסעיף 348 (ג) חלות הוראות סעיף 355 לחוק העונשין אשר קובעות עונש מינימום, העומד במקרה זה על 21 חודשי מאסר. באשר לאישום השלישי, מאחר ומדובר במעשים פיזיים שאינם מהרף העליון, יש לקבוע מתחם שבין מאסר

בית משפט השלום בנתניה

20 פברואר 2013

ת"פ 10-09-24576 מדינת ישראל נ' ינקלוביץ

בפועל של מספר חודשים או שישה חודשי עבודות שירות ועד 12 חודשי מאסר בפועל. בנסיבות אלה עתרה התביעה להשית על הנאשם עונש כולל של 24 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר על תנאי, קנס ופיצוי.

ב"כ הנאשם ביקשה מצידה שלא למצות את הדין עם הנאשם ולהסתפק בעונש מאסר אשר ירוצה בעבודות שירות. בדבריה הפנתה הסנגורית המלומדת לעדויות הרבות של עדי האופי שנשמעו עובר לטיעונים לעונש, ואשר תיארו את הנאשם כאיש משפחה, הדואג ליקיריו ולמכריו ואף תורם לחברה כולה הן בשירותו הצבאי הממושך והן בפעולות התנדבות. טיעוניה אלה של הסנגורית עוגנו בשורה ארוכה של עדויות שנשמעו מפייהם של עובדות לשעבר בחנות, אשר תיארו יחס חיובי ותומך מצד הנאשם, מפי חבריו של הנאשם בעבר ובהווה, לרבות בעת שירותו הצבאי, ומפיו של שליח חב"ד במקום מגורי הנאשם. לטענת ב"כ הנאשם, אין מדובר במקרה מרף החומרה הגבוה, ואילו הנאשם זכאי, כמי שניהל אורח חיים נורמטיבי וחיובי, לרחמים ולהתחשבות, באופן המצדיק הימנעות משליחתו לריצוי מאסר מאחורי סורג ובריאח. הסנגורית, כמו גם התובעת לפנייה, תמכו טיעוניהם באסופות פסיקה שהגישו.

לבסוף שמעתי גם את דברי הנאשם עצמו, אשר ביקש להתחשב ככל שניתן בו, במשפחתו ובתפקודו התקין והחיובי עד היום.

הערכת המסוכנות:

בעניינו של הנאשם התקבלה חוות דעת מטעם המרכז להערכת מסוכנות. מחוות הדעת עולה כי מדובר באדם כבן 61, נשוי, אב ל-4 ילדים בגילאים 16-34 וסב לשלושה נכדים. אין לנאשם עבר פלילי קודם. בתום 12 שנות לימוד שירת בצבא כ-9 שנים ובהמשך החזיק במשרות ניהול בחברות שונות בתחום הטקסטיל, הפלסטיקה והמזון. בחמש השנים האחרונות הוא מנהל סניף של רשת צעצועים ידועה בקניון הסמוך למקום מגוריו. בשיחתו עם מעריך המסוכנות הכחיש הנאשם כליל את ביצוע העבירות, כפי שעשה במהלך המשפט כולו, וחזר על טענותיו כלפי המתלוננת לפיהן הפלילה אותו על לא עוול בכפו לאחר שנתפסה מועלת בכספי החנות. על רקע זה לא היה מעוניין בקבלת טיפול כלשהו וסבר כי לא קיים כל צורך לשנות מהתנהלותו הרגילה. מעריך המסוכנות התרשם כי אין אינדיקציה לקיומה של

בית משפט השלום בנתניה

20 פברואר 2013

ת"פ 10-09-24576 מדינת ישראל נ' ינקלוביץ

סטייה מינית וכי לנוכח ההכחשה והאופן האידיולי בו מציג הנאשם את עולמו הפנימי, קיים קושי בהבנת האטיולוגיה של עבירותיו. בסופו של יום, מצביע שקלול הנסיבות על רמת מסוכנות מינית נמוכה-בינונית לרצידיביזם מיני.

דיון והכרעה:

על הליך זה חלות הוראות תיקון 113 לחוק העונשין בדבר הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה, ובראשן העיקרון המנחה בענישה, הקובע כי נדרש יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. על פי הוראות תיקון 113, יש לקבוע תחילה את מתחם העונש ההולם למעשה העבירה, וזאת על יסוד הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, ובמנותק מנסיבותיו האישיות של הנאשם, ובשלב השני לגזור את הדין, בתוך המתחם או מחוצה לו, על יסוד שיקולי ענישה נוספים ונסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה. אשר על כן, אפנה כעת לבחינת מתחם העונש ההולם לכל אחד מהאירועים הפליליים בהם הורשע הנאשם, ובעקבות זאת לגזירת דינו של הנאשם.

כזכור, הורשע הנאשם בשני אישומים נפרדים, שפער הזמנים ביניהם היה מספר חודשים. מדובר במעשים שונים, אשר כל אחד מהם מצדיק קביעת מתחם ענישה שונה. במקרה הראשון, כזכור, בעת ששהו יחדיו במחסן החנות, ולאחר שהנאשם החמיא למתלוננת על עבודתה הטובה, אחז בה הנאשם לפתע בחוזקה, חיבק אותה עד שחשה כאב, סירב לשחררה, לחש באוזנה כי הוא מבקש לנשקה ולבסוף תפס בחוזקה בחזה עד שצרחו מכאב. במקרה השני, נצמד הנאשם אל המתלוננת מאחור במהלך העבודה, הזיז את שערה הצידה, נגע בכתפה, שאל עם הוא יכול לנשקה ונענה בשלילה.

את מתחם העונש ההולם לכל אחד מהמעשים יש לקבוע בהתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. באשר לערכים החברתיים שנפגעו, יש להזכיר את הצורך המובהק לספק לכל אישה וגבר הגנה מפני פגיעה בעלת אופי מיני, פגיעה שמעצם טיבה נוגעת לענייניו האישיים והפרטיים ביותר של כל אדם. על המשפט לספק הגנה לחירותו האישית של כל פרט, לזכותו המוחלטת על גופו, לאוטונומיה המלאה שלו לבחור את מגעיו הגופניים ואת בני זוגו למגעים אלה. כמו כן, במקרה הנוכחי נפגע גם הערך המחייב הגנה מפני פגיעה במקום העבודה וההכרח להעניק

בית משפט השלום בנתניה

20 פברואר 2013

ת"פ 10-09-24576 מדינת ישראל נ' ינקלוביץ

לכל עובד את שלוות הנפש ואת תחושת הביטחון האישי, ולמנוע ניצול של יחסי סמכות ומרות.

על הערכים המוגנים הללו ועל הסנקציה הנדרשת בגין הפרתם עמד בית המשפט העליון כבר לפני שני עשורים, כאשר ציין בעניין ע"פ 2695/93 שירי נ' מ"י (28.7.93) כי:

"אין לסבול את התופעה, שלמרבה הצער נפוצה היא, כי מעבידים ואנשים בעלי שררה יפעילו סמכותם על הנתונים למרותם כדי להפיק לעצמם טובת הנאה מינית.

הכפיות של הנתונים למרותם של כאלה מעמידה אותם במצוקה אמיתית, ולא אחת ירכינו ראש ולמורת רוחם ישלימו עם התנהגות כזו, שלא זו בלבד שיש בה פסול וטעם לפגם, אלא שיש בה כדי להשפיל את האדם בו מבוצע המעשה ולפגוע פגיעה קשה בכבודו ובצנעת פרטיותו. יש לטעת בלבם של אלה את התחושה ואת הבטחון שיש דין ויש דיין, ויש מי שאמון על הגנת זכויותיהם כאזרחים.

גישה "פטרונית" זו ראוי לה על כן שתיעלם עד מהרה מחברתנו. בית המשפט יכול, במסגרת סמכותו, לתרום למיגור התופעה, בקביעת מדיניות ענישה מרתיעה בחומרתה."

המעשים שביצע הנאשם אמנם לא כללו מאפיינים מחמירים, אליהם נחשף בית המשפט במקרים אחרים של עבירות מסוג זה, כגון נגיעה בחלקי גוף אינטימיים מתחת לבגדים, התפשטות או חשיפת אברי גוף מוצנעים, ועם זאת לא ניתן להקל ראש במידת הפגיעה שפגעו מעשיו של הנאשם בערכים המוגנים הללו.

אם אתייחס כעת למספר מאפיינים של מעשי העבירה שהינם רלבנטיים לקביעת מתחמי הענישה במקרה זה, הרי שיש להזכיר את פער הגילים המשמעותי בין הנאשם למתלוננת, את גילה הצעיר במיוחד של המתלוננת, אשר חצתה רק זמן קצר קודם לכן את סף הבגירות, את המידה הבלתי מבוטלת של כוח פיזי בו נקט הנאשם במקרה הראשון ואת הניצול לרעה של מעמדו, כוחו וסמכותו של הנאשם כמעבידה של המתלוננת, כמו גם את הפגיעה הקשה

בית משפט השלום בנתניה

20 פברואר 2013

ת"פ 10-09-24576 מדינת ישראל נ' ינקלוביץ

באמונה. לא ניתן לעמוד בוודאות על מידת התכנון המוקדם של המעשים, אך ראוי להזכיר כי עובר למעשה המיני הראשון הזמין הנאשם את המתלוננת לשיחה במחסן החנות, החבוי מעין הלקוחות ועוברי האורח. כמו כן לא ניתן להתעלם מעוצמת הפגיעה שחשה המתלוננת, ומתחושותיה הקשות על כך שנתנה אמונה בנאשם גם לאחר המקרה הראשון וחזרה לעבוד בחנות עד שנכוונה בשנית.

באשר לרמת הענישה הנוהגת, בחרתי להתמקד במספר החלטות, המשקפות את רף הענישה התחתון במקרים דומים ככל שניתן לאירועים בהם עסקינן, בהם בוצעה עבירה אחת של מעשה מגונה תוך ניצול סמכות, מרות או פער גילאים משמעותי. בכל המקרים מדובר בנאשמים שאין לחובתם הרשעות קודמות, ואשר ביצעו מעשים שחומרתם דומה, ומכל מקום אינה עולה באופן ניכר, על אלה שביצע הנאשם במסגרת האישום השני.

במסגרת ע"פ (נצ'י) 1370/03 **יהונתן אלה נ' מ"י** (18.5.04) דחה ביהמ"ש המחוזי בנצרת את ערעור הנאשם על עונש של 6 חודשי מאסר בעבודות שירות שהושתו עליו בית משפט השלום. באותו מקרה הורשע הנאשם בכך שבעת ששימש כמנהל ערב במלון, ולאחר שבשתי הזדמנויות קודמות הבהיר למתלוננת, מלצרית במלון, כי הוא מעוניין במערכת יחסים אינטימית עמה, תפס הנאשם את המתלוננת, הושיבה על ברכיו וליטף את חזה מעל בגדיה.

ב-ע"פ (מרכז) 1292-11-07 **ויינברגר נ' מ"י** (7.7.10) קיבל בית המשפט המחוזי מרכז את ערעור הנאשם, ביטל עונש של 8 חודשי מאסר בפועל שהשית בימ"ש השלום, וגזר על הנאשם עונש של 6 חודשי מאסר בעבודות שירות. מדובר היה בעניינו של רופא, אשר הורשע בעבירה על סעיף 348(ג) בכך שחייב את המתלוננת, שעבדה באותו מכון רפואי במסגרת שירות לאומי, נשק לצווארה וללחיה והחדיר את ידו לחזה מתחת לחולצתה. הנאשם הורשע לאחר שמיעת הראיות ועמד על כפירתו. המעשים שביצע לא היו כרוכים בשימוש בכוח.

ב-ע"פ (חי'י) 6775-03-09 **ברקי נ' מ"י** (25.6.09) דחה בית המשפט המחוזי בחיפה את ערעור הנאשם על עונש מאסר למשך 7 חודשים אשר הושת עליו בגין הרשעתו בעבירה על סעיף 348(ג). המדובר היה בשליח שהגיע לביתה של המתלוננת, קטינה כבת 17, על מנת לספק שירות, וניצל זאת על מנת לנשק המתלוננת על לחיה, לגעת בגבה ובכתפה ולהריס הגופיה שלבשה. בהמשך הביע רצונו לנשקה ועל אף התנגדותה המילולית נשק על שפתיה. הערעור

בית משפט השלום בנתניה

20 פברואר 2013

ת"פ 10-09-24576 מדינת ישראל נ' ינקלוביץ

נדחה על אף שלאחר שמיעת חלק מהראיות הודה הנאשם במיוחס לו, לקח אחריות, השתלב בהליך טיפולי ומסוכנותו המינית נמצאה נמוכה.

במסגרת עפ"ג (מרכז) 18536-03-09 **יצחק הגאי נ' מ"י** (8.9.09) התקבל ערעורו של הנאשם ועונשו הופחת מ-7 חודשי מאסר בפועל לשישה חודשי מאסר בעבודות שירות. מדובר היה בבעל חנות נעליים אשר ביצע מעשה מגונה בעובדת החנות בכך שחייב אותה, הצמיד גופו לגופה וביקש לנשקה. כעבור שעה גם טפח על ישבנה. מדובר היה באדם מבוגר, סב לילדים, אשר הורשע לאחר ניהול הוכחות. חוות הדעת שהוגשה העידה על רמת מסוכנות נמוכה.

לבסוף, ב-ע"פ (ת"א) 7641/09 **דוד כהן נ' מ"י** (25.10.09), נדחה ערעור הנאשם על עונש של 6 חודשי מאסר בעבודות שירות שנגזר עליו בגין הרשתו בעבירה של מעשה מגונה בכוח אותה ביצע בעובדת ניקיון שהועסקה במקום בו שימש בעובד ממשלתי שעסק בצביעה. הנאשם הורשע על פי הודאתו בכך שאחז בשערה של המתלוננת, סובב אותה ונישק אותה בפניה. מתסקיר שירות המבחן עלה כי מדובר באיש משפחה המנהל אורח חיים נורמטיבי.

בהתחשב בפסיקה הני"ל ובמכלול השיקולים שפורטו לעיל אני סבור כי הרף התחתון של מתחם העונש הולם בגין אירועי האישום השני ראוי שיעמוד על 6 חודשי מאסר בעבודות שירות. באשר לרף העליון, אשר אמור לשקף בין היתר את עניינם של נאשמים שעברם אינו נקי ואשר תפקודם לוקה במובנים נוספים, הרי שיש לאומדו ב-15 חודשי מאסר בפועל. מעשיו של הנאשם באישום השלישי, כשהם נבחנים כשלעצמם, חמורים פחות, ומצדיקים קביעת מתחם עונש הולם שבין תקופה קצרה של מאסר בעבודות שירות ועד 9 חודשי מאסר בפועל.

כעת, לאחר קביעת מתחמי הענישה, יש לפנות אל שלב גזירת הדין. במקרה שלפני לא מצאתי נסיבות המצדיקות סטייה מהמתחם, לקולא או לחומרא, ועל כן אגזור את הדין בתוך המתחם, בהתחשב בנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירה, אלא בנסיבותיו של הנאשם עצמו. בהקשר זה יש להזכיר בראש ובראשונה כי מדובר בנאשם אשר אינו עוד אדם צעיר ואשר זוהי הסתבכותו הראשונה והיחידה בפלילים. יתרה מכך, מדובר באדם אשר לאורך השנים ניהל אורח חיים נורמטיבי, יצרני ותורם, טיפח את משפחתו ואת עסקיו, תרם למכריו ולחבריו ואף פעל לקידום סביבתו החברתית. בנסיבות אלה, אין ספק כי עצם

בית משפט השלום בנתניה

20 פברואר 2013

ת"פ 10-09-24576 מדינת ישראל נ' ינקלוביץ

ההרשעה פוגעת בו, בתדמיתו ובבני משפחתו פגיעה של ממש. עוד יש להזכיר כי מדובר במעשים אשר בוצעו לפני למעלה מארבע שנים ולא נשנו מאז, כך שגם לחלוף הזמן השלכה מסוימת לקולא על גזר הדין הראוי.

לנוכח שיקולים כבדי משקל אלה לקולא, ברי כי אין מקום לגזור את דינו של הנאשם בחלק העליון של מתחמי העונש ההולם שנקבעו, אשר שמורים, כפי שמשמע מהוראות התיקון, לאלה אשר עברם הפלילי מכביד יותר ואשר חייהם עד כה לא התאפיינו בהתנהלות חיובית ותורמת כשל הנאשם. לצד דברים אלה יש להזכיר כי הנאשם כפר במיוחס לו, ניהל את המשפט כולו וגם לאחר הרשעתו עומד הוא על הכפירה. זוהי כמובן זכותו של הנאשם, ואין להחמיר בעונשו עקב כך, אך ברי כי אין הוא זכאי לאותה הקלה משמעותית שנוהג בית המשפט להעניק למי שנוטל אחריות, מכיר בשגיאותיו, מביע חרטה ונוטל חלק בהליכים שמטרתם להפחית המסוכנות העתידית. במקרה זה, אין הנאשם סבור כי עליו לשנות כהוא זה מדרכיו ומסוכנותו העתידית הוערכה כנמוכה-בינונית. בהתחשב בנתונים אלה ובטיב המעשים, דהיינו פגיעה מינית בעובדת על ידי המעסיק, דומה כי גם שיקולי הרתעה אישית והרתעת הרבים רלבנטיים ומחייבים מענה עונשי ממש. עוד ראוי להזכיר כי בגין הרשעתו באישום השני ובהעדר טעמים מיוחדים לסטות מהוראות החוק, קובע סעיף 355 לחוק העונשין עונש מזערי של 21 חודשי מאסר.

בסופו של יום, שאלת המפתח לטעמי הנה האם בשל הנסיבות לקולא שפורטו לעיל, ואשר במרכזן פועלו החיובי והנורמטיבי של הנאשם עד היום, יש לגזור את הדין בגין כל אחד מהאירועים ברף התחתון ולהסתפק, ולו בדוחק, בשישה חודשי מאסר אשר ירוצו בעבודות שירות, לצד מרכיבי ענישה משלימים, או שמא אין מנוס משליחתו של הנאשם לתקופת מאסר משמעותית יותר שתרוצה מאחורי סורג ובריח. לאחר שנתתי דעתי לסוגיה קשה זו, אולי הקשה מבין שלל ההתלבטויות האופפות דרך קבע את מלאכת גזירת הדין, ולאחר ששיוויתי לנגד עיני את מעשיו של הנאשם ואת מכלול השיקולים שפורטו לעיל, שוכנעתי כי במקרה זה מחייב עקרון ההלימה השתת תקופת מאסר ממשית, העולה על פרק הזמן המרבי של עבודות השירות.

בית משפט השלום בנתניה

20 פברואר 2013

ת"פ 10-09-24576 מדינת ישראל נ' ינקלוביץ

כאן המקום לשוב ולהזכיר את חומרת מעשיו של הנאשם. במהלך עבודתה של נערה צעירה כבת 18 בחנות שבניהולו, ותוך ניצול סמכותו ומרותו עליה, ביצע בה הנאשם בשתי הזדמנויות שונות, עבירות של מעשה מגונה. באירוע הראשון אף עשה הנאשם שימוש בכוח של ממש, הן בכך שחיבק את המתלוננת בחוזקה והן בכך שאחז בחזה, ובמעשיו אלה גרם לה מכאוב, אשר אף חילץ מפיה זעקת כאב. אף על פי כן, החליטה המתלוננת לתת בנאשם אמון נוסף, ולאחר שהתחייב שלא לחזור על מעשיו והתנצל על שאירע, חזרה בתמימותה לעבוד בחנות, עד לאותו מקרה נוסף בו נצמד אליה מאחור, נגע בה וביקש לנשקה. למרות הבטחותיו של הנאשם למשול ברוחו, לא עמדו לו דחפיו והוא שב לבצע את העבירה הנוספת, על אף הפגיעה החמורה באמונה של המתלוננת, ביחסים הטובים ששררו ביניהם ובחובותיו כמעסיקה לספק לה סביבת עבודה מוגנת ובטוחה.

אילו עמדו כל אחד מהמקרים בפני עצמם, יתכן בהחלט כי ניתן היה להסתפק בנסיבות בעונש מאסר בעבודות שירות, כעתירת ההגנה, אך צירופם של שני המקרים והחומרה היתרה שיש לראות גם באירוע השני, על אף שמבחינת המעשים עצמם מדובר באירוע קל יותר, וזאת על רקע האירוע הקודם והבטחתו המפורשת של הנאשם להימנע מחזרה על מעשיו, מחייב הכבדה מסוימת כלפי הנאשם וגזירת הדין, בחלק התחתון של המתחם אמנם, אך בוודאי מעל לרף התחתון עצמו. בהחלטתי זו אני עושה שימוש בהוראת סעיף 40ג לחוק העונשין, אשר מאפשר גזירת עונש כולל בגין שני האירועים בהם הורשע הנאשם, תוך התחשבות במספר העבירות, בתדירותן ובזיקה ביניהן ותוך שמירה על יחס הולם בין חומרת מכלול המעשים לבין תקופת המאסר שעל הנאשם לשאת.

לאור כל האמור לעיל אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מאסר בפועל למשך 9 חודשים.
2. 12 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא כי במשך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר לא יעבור הנאשם כל עבירת מין.

בית משפט השלום בנתניה

20 פברואר 2013

ת"פ 10-09-24576 מדינת ישראל נ' ינקלוביץ

3. קנס בסך 2,000 ₪ או 40 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם בתוך 60 יום.
4. פיצוי למתלוננת בסך 8,000 ₪. הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט בתוך 60 יום ויועבר על ידי המזכירות למתלוננת בהתאם לפרטים שיסופקו על ידי המאשימה.

זכות ערעור בתוך 45 ימים.

ניתן היום, י' אדר תשע"ג, 20 פברואר 2013, במעמד הצדדים.

חגי טריסי, שופט